Антропология

Раздел 6. Расите на Урантия след втората градина

Точка I. Расово и културно разпространение

(78:0.1) В продължение на почти 30 000 години вторият Едем беше люлката на цивилизацията. Месопотамия стана крепост на адамическите народи, откъдето техните потомци се отправяха към най-далечните кътчета на света и по-късно, сливайки се с нодитските и сангикски племена, станаха известни като андити. Излезлите от този район мъже и жени положиха началото на събитията на историческата епоха и ускориха невероятно културния прогрес на Урантия.

Точка A. Расово и културно разпространение преди 35 000 години

(78:1.2) Освен това Адам и Ева привнесоха много ценни неща в социалния, нравствения и интелектуалния прогрес на човечеството - развитието на цивилизацията необичайно се ускори благодарение на присъствието на неговото потомство. Но като цяло преди 35 000 години нивото на културата в света оставаше ниско. С изключение на няколкото центъра на цивилизацията, планетата изнемогваше под бремето на варварството. Разпределението на расите и културите изглеждаше по следния начин:

(78:1.3) **1. Виолетовата раса - адамити и адамсонити.** Главен център на културата на адамитите беше втората Градина, разположена в триъгълника на Тигър и Ефрат; тук действително се намираше люлката на западната и индийската цивилизация. Вторичният или северен център на виолетовата раса беше крепостта на адамсонитите, разположена на изток от южното крайбрежие на Каспийско море, близо до хребета Копет Даг. От тези два центъра в съседните земи започна да се разпространява културата и жизнената плазма, което доведе до незабавно ускоряване в развитието на всички раси.

(78:1.4) **2. Дошумерски и други нодити.** В Месопотамия, недалеч от устието на реките, се намираха и останките от древната култура на Далматия. В продължение на хилядолетия тази група напълно се смеси със северните адамити, но тя никога не загуби всичките си нодитски традиции. Различните други нодитски групи, уседнали в Леванте, бяха като цяло погълнати от разпространилата се по-късно виолетова раса.

(78:1.5) **3.** ***Андонитите*** обитаваха в пет или шест достатъчно типични поселения на север и изток от центъра на Адамсон. Освен това те бяха разсеяни по Туркестан, а отделни колонии се срещаха по цялата територия на Евразия, особено в планинските местности. Тези аборигени продължаваха да държат северните територии на евразийския континент, а също и Исландия и Гренландия, но към това време синята раса отдавна ги беше изтласкала от европейските равнини, а разпространилата се жълта раса - от речните долини на далекоазиатските региони.

(78:1.6) **4. Червеният човек** заемаше Северна и Южна Америка, изтласкан от Азия повече от петдесет хиляди години преди пристигането на Адам.

(78:1.7) **5. Жълтата раса.** Китайските народи заемаха солидно положение на управляващи Източна Азия. Техните най-развити поселения се намираха на северозапад от съвременен Китай, в региона, граничещ с Тибет.

(78:1.8) **6. Синята раса.** Сините хора бяха разсеяни по цяла Европа, но по-развитите центрове на тяхната култура се намираха в отличаващите се тогава с плодородие долини на средиземноморския басейн и в Северозападна Европа. Смесването с неандерталците изключително забави развитието на културата на синия човек, но в останалото това беше най-енергичната, предприемчива и любознателна от всички еволюционни раси на Евразия.

(78:1.9) **7. До-дравидийска Индия.** В Индия, където се образува сложна смес от всичките земни раси, но на първо място зеленатa, оранжевата и черната, се запазваше култура, малко превишаваща културата на съседните племена.

(78:1.10) **8. Цивилизацията на Сахара.** Най-прогресивните поселения на най-добрите елементи от индиговата раса се намираха в региона, понастоящем представляващ огромната пустиня Сахара. Тази индигово-черна група притежаваше ярко изразените признаци на изчезналата оранжева и зелена раса.

(78:1.11) **9. Средиземноморският басейн.** Най-смесената раса отвъд пределите на Индия заемаше региона на съвременния Средиземноморски басейн. Тук северният син човек и пришълците от Южна Сахара се срещнаха и смесиха с нодитите и адамитите, дошли от изток.

Точка II. Адамити

Точка A. Произход и култура

Точка 1. Героизмът на потомците на Адам - поразителни и въодушевяващи периоди в историята на Урантия.

(78:1.13) Адам и Ева оставиха след себе си неголямо, но могъщо потомство и небесните наблюдатели на Урантия с вълнение чакаха да разберат как ще се справят тези потомци на заблудилите се Материален Син и Материална Дъщеря.
(78:2.2) Героизмът, проявен при ръководството на втората Градина, представлява един от поразителните и въодушевяващи периоди в историята на Урантия. Тези възвишени души никога не пропускаха да вземат предвид целта на адамическата мисия и затова доблестно се противопоставяха на влиянието на окръжаващите и изостанали племена и заедно с това охотно изпращаха своите най-добри синове и дъщери като непрекъснат поток посланици до земните раси. Понякога такова разпространение водеше до снижаване на тяхната собствена култура, но тези високоразвити народи неизменно възстановяваха своето ниво.

Точка 2. Цивилизацията на адамитите беше относително висока, но не еволюционна, затова беше обречена на деградация.
(78:2.3) Цивилизацията, обществото и културният статут на адамитите значително превъзхождаха средното ниво на еволюционните раси на Урантия. Само в древните селища на Ван, Амадон и на адамсонитите се запази цивилизацията, която можеше поне донякъде да се сравнява с нивото на адамитите. Но цивилизацията на втория Едем беше изкуствена структура - тя не беше еволюционна и затова беше обречена на деградация до достигането на естественото еволюционно ниво.
(78:2.5) Но около 19-то хилядолетие преди н.е. адамитите бяха истинска нация, обединяваща четири и половина милиона души, и към това време милиони от техните потомци вече се бяха слели със съседните народи.

Точка Б. Ранна експанзия
Точка 1. Виолетовата раса не завладяваше територии, а изпращаше учители.
(78:3.1) В течение на много хилядолетия виолетовата раса запазваше едемските традиции на миролюбие, именно затова тя така дълго не правеше териториални завоевания. Когато плътността на населението ставаше твърде висока, адамитите направляваха излишното количество хора към съседните народи като учители. Културният ефект на такива ранни миграции не беше устойчив, но в биологическо отношение асимилацията на адамитските учители, търговци и изследователи укрепваше окръжаващите народи.

Точка 2. Адамитите се придвижваха основно на север и запад.
(78:3.2) Още на ранния етап от своето съществуване някои от адамитите се отправиха на запад, към долината на Нил; други проникнаха на изток, в Азия, но такива бяха малцинство. Основните миграции в последващите периоди се осъществяваха на север и оттам - на запад. Като цяло това беше бавно, но упорито движение в северна посока: голяма част от адамитите се придвижваше на север и, заобикаляйки Каспийско море, се отправяше на запад, в Европа.
(78:3.3) Преди около 25 000 години много от чистокръвните адамити вече преминаха значителна част от своя път на запад. С проникването в северна посока в тях оставаше все по-малко от кръвта на Адам, докато - в периода на заселване на Туркестан, те не се смесиха изцяло с другите раси, особено с нодитите. Само малцина чистокръвни представители на виолетовата раса достигнаха дълбините на районите на Европа и Азия.

Точка III. Андити
(78:4.1) Андитските народи възникнаха от първичните смесвания на чистокръвните виолетови родове с нодитите и еволюционните раси. Като цяло андитите следва да се представят като наследили много по-голям дял адамическа кръв, отколкото съвременните раси. Терминът “андити” се използва главно за означаване на тези народи, които притежаваха от една осма до една шеста част наследственост от виолетовата раса. Съвременните урантийци, даже северните бели раси, съдържат много по-малък процент от кръвта на Адам.

Точка А. Произход и култура
Точка 1. Андитските народи произхождат от Месопотамия.
(78:4.2) Най-древните андитски народи се появиха преди около 25 000 години в регионите, прилежащи към Месопотамия, и се състояха от смес на адамити с нодити. Втората Градина беше обкръжена с концентрични кръгове от все по-малко съдържание на виолетова кръв и именно по периферията на тази област на расови смесвания се появи андитската раса. По-късно, когато мигриращите адамити и нодити

навлязоха в районите на Туркестан, отличаващи се по това време с плодородие, те бързо се смесиха с най-развитата част от местното население и образувалата се в резултат раса доведе до разпространяването на андитския тип в северна посока.

Точка 2. Андитите бяха най-добрите от смесените човешки племена, появили се на Урантия след чистокръвната виолетова раса. Те били нито западни, нито източни.
(78:4.3) Андитите бяха най-добрите от смесените човешки племена, появили се на Урантия след чистокръвната виолетова раса. Те включваха голяма част от висшите типове, а по-късно - някои от най-добрите генотипи на жълтия, синия и зеления човек.
(78:4.4) Тези ранни андити не бяха арийци: те бяха доарийски племена. Те не бяха бели; те бяха предшественици на белия човек. Този народ не беше нито западен, нито източен. Но именно андитската наследственост придава на многоезиковата смесица на така наречените бели раси тази общност, която получи названието "европеидна".

Точка 3. Андитите били блестящи завоеватели, те обичали приключения и странствания.
(78:4.5) Най-чистите представители на виолетовата раса запазиха адамическите традиции на миролюбие. Именно затова техните ранни миграции имаха предимно мирен характер. Но с обединяването на адамитите с нодитите, отличаващи се по това време със своята войнственост, техните андитски потомци станаха за своето време най-блестящите и далновидни завоеватели, живели някога на Урантия. Оттогава придвижванията на месопотамците все повече се проникваше от военен дух и започнаха да напомнят истински териториални завладявания.
(78:4.6) Тези андити обичаха приключенията и странстванията; увеличаването на дела на сангикската или андонитска кръв им придаваше склонност към уседнал живот. Но независимо от това техните следващи потомци се успокоиха, едва след като обходиха целия свят и откриха последния далечен континент.

Точка 4. Привнасяне в човешката раса на адамическата наследственост - усили склонността на хората към приключения и изследвания.
(81:3.8) Привнасянето в човешката раса на адамическата наследственост не само ускори темповете на развитие на цивилизацията, но и в значителна степен усили склонността на хората към приключения и изследвания така, че скоро голямата част на Евразия и Северна Африка се оказа заета с бързо растящо население, състоящо се от смесени потомци на андитите.

Точка Б. Ранни андитски миграции

Точка 1. Културата на втората Градина преживяла упадък.
(78:5.1) Културата на втората Градина се запази 20 000 години, но тя преживяваше упадък, докато - приблизително 15 000 преди н.е. - възраждането на сифитското свещенство и управлението на Амосад не положиха началото на славна епоха. Цивилизацията, преминала по-късно на мощни вълни по Евразия, се появи веднага след голямото възраждане на Градината, което стана вследствие образуванията на андитите - широко единение на адамитите с окръжаващите ги смесени нодитски племена.

Точка 2. Андитите подобрили цивилизациите на Туркестан, Европа, Китай и Индия. Някои достигнали Япония, Тайван и Малайзия.
(78:5.3) Цивилизацията на Туркестан постоянно се възраждаше и обновяваше от пришълците от Месопотамия, особено от страна на андитските конни племена от по-късния период. В планините на Туркестан се формираше така наричаният индоевропейски праезик: това беше смесица от местния андонитски диалект с езика на адамсонитите и късните андити. Много съвременни езици произлязоха от този ранен език на централноазиатските племена, покорили Европа, Индия и северните пространства по долините на Месопотамия. Този древен език придаде на западните езици цялата тази общност, която се нарича индоевропейска.
(78:5.4) Към 12-то хилядолетие преди н.е. три четвърти от всички андити по света обитаваха в Северна и Източна Европа; в резултат на последващото, завършващо излизане на андитите от Месопотамия шестдесет и пет процента от тези, които влизаха в тези последни вълни от емиграцията, достигна Европа.
(78:5.5) Андитите мигрираха не само в Европа, но и в Северен Китай и Индия, докато много групи се добраха до най-отдалечените кътчета на света като мисионери, проповедници и търговци. Те донесоха огромна полза на северните групи сангикски народи в Сахара. Но само малък брой проповедници и търговци се придвижиха по източното устие на Нил. По-късно смесените андити и египтяни преминаха

покрай източното и западно крайбрежие на Африка, спускайки се значително по-долу от екватора, но не достигнаха Мадагаскар.
(78:5.6) Тези андити се отнасяха към така наричаните дравидски, а по-късно - арийски завоеватели на Индия и тяхното присъствие в Централна Азия значително подобри предшествениците на урало-алтайците. Много представители на тази раса дойдоха в Китай през Синдзян и Тибет и внесоха полезни качества в китайските племена от по-късния период. От време на време неголеми групи достигаха Япония, Тайвания, Малайзия и Южен Китай, макар че само немного се добираха до Южен Китай по крайбрежния път.

Точка 3. Някои достигнаха полинезийските острови и Южной Америки, положили рода на инките.
(78:5.7) 132 представители на тази раса от онези, които се отправиха на плаване от Япония на неголеми съдове, съответно достигнаха Южна Америка и в резултат на смесените бракове с аборигените на Андите положиха началото на древния род бъдещи управители на инките. Те успешно пресякоха Тихия океан, установявайки се на много острови, лежащи на техния път. Островите Полинезия бяха по-многобройни и големи, отколкото понастоящем, и според своето придвижване тези андитски мореплаватели, а също и някои други, следващи зад тях, биологически модифицираха туземците. В резултат от проникването на андитите на тези вече несъществуващи острови възникнаха много цветущи огнища на култура. Остров Пасха дълго време беше религиозен и административен център на една от тези изчезнали групи. Но от андитите, които в далечното минало пресякоха Тихия океан, само 132 човека достигнаха американския континент.

Точка 4. Андитите донесли, хумор, изкуство, приключения, музика, занаяти.
(78:5.8) Миграционните завоевания на андитите продължаваха до последното им разсейване между 8-то и 6-то хилядолетия преди н.е. Напускайки Месопотамия, те постоянно намаляваха биологичния резерв на своята родина и едновременно съществено укрепваха окръжаващите ги народи. И на всяка нация, към която се присъединяваха, те носеха чувството за хумор, изкуството, приключенския дух, музиката и занаятите. Те успешно опитомяваха домашните животни и бяха прекрасни земеделци. Тяхното присъствие, поне за известно време, обикновено подобряваше религиозните вярвания и нравствените устои на древните раси. Така се извършваше мирното разпространение на културата на Месопотамия в Европа, Индия, Китай, Северна Африка и на островите в Тихия океан.

Точка В. Последни андитски миграции
Точка 1. Три андитски вълни нахлуха от Месопотамия между 8-то и 6-то хилядолетия до нашата ера.
(78:6.1) Трите последни андитски вълни нахлуха от Месопотамия между 8-то и 6-то хилядолетия до нашата ера. Изтичането от Месопотамия на трите големи вълни на културата стана под давлението на източните планински племена и агресивността на жителите на западните равнини. Обитателите на Ефратската долина и прилежащата територия започнаха своето последно излизане в няколко посоки:
(78:6.2) 65% андити влязоха в Европа през Прикаспийския регион, покорявайки и смесвайки се с неотдавна образувалата се бяла раса - сместа на синия човек с по-ранните андити.
(78:6.3) 10% включително голяма група сифитски свещеници, заминаха на изток през Еламското високо плато - към Иранското плато и Туркестан. Много от техните потомци бяха по-късно изтласкани в Индия заедно със своите арийски братя от северните региони.
(78:6.4) 10% от обитателите на Месопотамия, придвижващи се на север, завиха на изток и достигнаха Синдзян, където се смесиха с андито-жълтите племена. Голяма част от талантливите потомци на този расов съюз впоследствие дойде до Китай, в резултат на което допринесе за бързото и съществено подобряване на северната клонка на жълтата раса.
(78:6.5) 10% напуснали своята родина андити пресякоха Арабия и влязоха в Египет.
(78:6.6) 5% андити отказаха да напуснат своите домове - тази група, обитаваща крайбрежието около устията на реките Тигър и Ефрат и недопускаща смесване с околните изостанали племена, притежаваше изключително развита култура и включваше оцелелите потомци на превъзхождащите нодитски и адамически родове.

Точка 2. Наводнения в Месопотамия в периода на живота на Ной, завършили разрушението на цивилизацията на андитите и разрушили втората градина.
(78:7.1) Тези, които се заселваха край реките, привикваха към това, че в определени периоди от време реките излизат от бреговете си; тези периодически разливи бяха обичайно явление в техния живот. Но поради постепенните геологически изменения на север долината на Месопотамия се сблъска с нови опасности.

(78:7.2) В течение на хилядолетия след потопяването на първия Едем продължаваше издигането на планините покрай източното крайбрежие на Месопотамия, а също така и на северозапад и североизток от нея. Подемът на планинските региони съществено се ускори около 5 000 години преди н.е., което наред с изключително усилващите се снеговалежи в северните планини всяка пролет водеше до безпрецедентни наводнения в долината на Ефрат. Есенното пълноводие ставаше все по-обширно, в резултат на което обитателите на речните райони бяха изтласкани в източните планини. Тези обширни потопи доведоха до това, че в течение на почти година десетки градове оставаха практически измрели.
(78:7.3) Почти пет хиляди години по-късно, когато юдейските свещеници, намиращи се във вавилонски плен, се опитваха да проследят историята на еврейския народ от времената на Адам, на тях никак не им се отдаваше да свържат двата края; тогава на един от тях му мина през ум да се откаже от този замисъл и да остави целия свят, потънал в порок, да бъде скрит от потопа от времената на Ной, за да може по-лесно да проследи родословието на Авраам непосредствено от един от трите спасили се синове на Ной.
(78:7.4) Преданията за тези времена, когато водата е покривала цялата повърхност на Земята, се срещат повсеместно. Много народи запазиха легенди за всемирния потоп, станал в една от миналите епохи. Библейското повествуване за Ной, ковчега и потопа е измислица на юдейското свещенство от времената на вавилонския плен. След установяването на живота на Урантия тук никога не се беше случвал всемирен потоп. Цялата повърхност на Земята беше покрита с вода един единствен път, което се случи в Архайската ера, преди да започне появата на сушата.
(78:7.6) Тези наводнения доведоха до окончателния крах на цивилизацията на андитите. Със завършването на сезона на наводненията втората Градина прекрати своето съществуване. Само на юг и сред шумерите оставаха следи от бившата слава.
(78:7.7) В тези региони на Месопотамия, както и на североизток и северозапад от тях, могат да се открият следи от една от най-древните цивилизации на Земята. Но под водите на Персийския залив има останки от още по-древната Далматия, а на дъното на източния край на Средиземно море лежи първият Едем.

Точка Г. Шумери - последните от андитите

Точка 1. Шумери - останки на андитите в Месопотамия.
(78:8.1) Когато последното разсейване на андитите подкопа биологичната основа на цивилизацията в Месопотамия, неголяма част от тази високоразвита раса остана в своята родина недалеч от устието на реките. Това бяха шумери и към 6 -то хилядолетие преди н.е. по своя произход те станаха предимно андити, макар че характерът на тяхната култура имаше ярко изразени нодитски черти и те се придържаха към древните традиции на Далматия. При все това тези шумери по крайбрежието бяха последните от андитите на Месопотамия. Но към това време вече стана пълно смесване на народите на Месопотамия, за което свидетелстват формите на черепите, намерени в гробниците от тази ера.

Точка 2. Варвари от Туркестан и Иранското плато окупирали цялата Месопотамия.
(78:8.3) Набезите на варварите от Туркестан и Иранското плато отдавна лишаваха от покой земеделците, живеещи в долините на Тигър и Ефрат. Този път причината за координирано нахлуване в долината на Ефрат станаха усилените засушавания на високопланинските пасбища. Това нахлуване беше особено лошо затова, защото окръжаващите скотовъди и ловци владееха голямо количество опитомени коне. Именно наличието на коне им даваше колосално военно предимство пред богатите южни съседи. Те бързо окупираха цялата Месопотамия, изтласквайки оттук останките от културата, като вълна, преминала по цяла Европа, Западна Азия и Северна Африка.
(78:8.4) Сред завоевателите на Месопотамия имаше много представители на най-добрите андитдски родове, влизащи в състава на смесените северни народи на Туркестан, включително някои потомци на Адамсон. Тези по-малко развити, но по-решителни северни племена бързо и с готовност асимилираха останките от цивилизацията на Месопотамия и скоро се превърнаха в тези смесени народи, които обитаваха в долината на Ефрат във времената на поява на първите исторически свидетелства. Те бързо възродиха много аспекти на измиращата цивилизация на Месопотамия, заимствайки занаятите на долинните племена и значителна част от културата на шумерите. Те даже се опитаха да построят трета Вавилонска кула и впоследствие нарекоха с това име своята нация.

Точка 3. В средата на 3-то хилядолетие преди н.е. шумерите претърпяха жестоки поражения от северните суити.
(78:8.10) В средата на 3-то хилядолетие преди н.е. шумерите претърпяха жестоки поражения от северните суити и гуити. Лагаш - шумерската столица, построена на промита от разливите земя, падна. Ерех се

задържа още 30 години след падането на Акад. Към времето на установяване управлението на Хамурапи шумерите се сляха със северните семити и андитите на Месопотамия слязоха от страниците на историята. (78:8.12) Такъв е разказът за виолетовата раса в епохата след Адам и за съдбата на нейната родина - междуречието на Тигър и Ефрат. В крайна сметка тази древна цивилизация загина, защото по-добрите народи напуснаха тези места, а на тяхно място дойдоха техните изостанали съседи. Но дълго преди конницата на варварите да изпълни долината, значителна част от културата на Градината вече се разпространи над Азия, Африка и Европа, където създаде закваската, благодарение на която на Урантия се появи цивилизацията на двадесети век.

Точка IV. Експансия на андитите на изток
(79:0.1) Азия е родината на човечеството. На един от южните полуострови на този континент се родиха Андон и Фонта; в планините на тази земя, която днес се нарича Афганистан, техният потомък Бадонан основа първобитен център за култура просъществувал на земята половин милион години. Тук, в този източен център на човечеството, от андонитския род се отделиха сангикските народи и Азия стана тяхната първа родина, първата ловна земя, първото бойно поле. Югозападна Азия стана свидетел на това как една след друга тук възникнаха цивилизациите на даламатийците, нодитите, адамитите и андитите и именно оттук зачатъците на съвременната цивилизация се разпространиха по целия свят

Точка А. Андитите на Туркестан

Точка 1. Проникване на андитите в Туркестан по пътя в източна Азия, Европа и Индия.
(79:1.1) В течение на повече от двадесет и пет хиляди години, приблизително до 2-то хилядолетие преди н.е., централната част на Евразия оставаше преобладаващо, макар и във все по-малка степен, андитска. В долините на Туркестан андитите се насочиха на запад и заобикаляйки вътрешните езера достигнаха Европа, а от планинските райони на този регион те проникнаха на изток. Източен Туркестан (Синдзян) и в по-малка степен Тибет, станаха древни врати, през които тези народи на Месопотамия преодоляваха планините и излизаха към северните земи на жълтия човек. Проникването на андитите в Индия ставаше от планините на Туркестан в Пенджаб и от иранските пастбища през Белуджистан. Тези по-ранни миграции нямаха нищо общо със завоеванията. Те по-скоро представляваха непрекъснато преместване на андитските племена в западна Индия и Китай.

Точка 2. Засушаванията изтласкаха андитите на юг.
(79:1.3) Към 8-то хилядолетие преди н.е. поради голямата засушливост в планинските региони в Азия андонитите започнаха да се придвижват към низините на реките и на крайбрежието. Усилените засушавания не само ги изтласкаха в долините на Нил, Ефрат, Инда и Хуанхъ, но и доведоха до възникването на нови черти на андитската цивилизация: появи се и започна стремително да нараства нова класа - класата на търговците.
(79:1.4) Когато поради климатичните условия за мигриращите андити стана неизгодно да се занимават с лов, те не тръгнаха по еволюционния път на древните народи, които станаха скотовъди. Появиха се занаятите и градския живот. От Египет до Месопотамия, Туркестан, реките на Китай и Индия, по-цивилизованите племена започнаха да се събират в градовете, където се занимаваха със занаяти и търговия. Търговската столица на централна Азия стана Адония, намираща се недалеч от това място, където днес се намира Ашхабад. Оживи се търговията със скъпоценни камъни, метали, дървесина и керамични изделия както на сушата, така и на морето.

Точка 3. Но даже през двадесетото столетие сред урало-алтайските и тибетски народи остават следи от андитска кръв.
(79:1.8) Но даже през двадесетото столетие след Христа сред урало-алтайските и тибетски народи остават следи от андитска кръв, което се вижда например от белокожите човешки типове, понякога срещащи се в тези региони. Древните китайски летописи отбелязват присъствието на рижекоси чергари на север от мирните селища на река Хуанхъ и досега са се запазили рисунки достоверно свидетелстващи за това, че в далечното минало в таримския басейн обитаваха както светлокоси андити, така и тъмнокоси монголски типове.
(79:1.9) Последното голямо проявление на изчезналия военен гений на централно-азиатските андити стана през 1 200 г. от н.е., когато под ръководството на Чингис хан монголите пристъпиха към завоюването на големи части от азиатския континент. Както и древните андити, тези войни провъзгласиха съществуването

на „единен Бог на небето“. Преждевременното разпадане на тяхната империя забави културния обмен между запада и изтока и се превърна в огромно препятствие за растежа на монотеизма в Азия.

Точка Б. Андитите в Индия

Точка 1. Индия - единственото място, където се смесиха всички урантийски раси.
(79:2.1) Индия е единственото място, където се смесиха всички урантийски раси, при което последната от тях станаха нахлулите тук андити. Сангикските раси се появиха в планините на северозапад от Индия и още на ранния етап от своето съществуване представителите на всяка от тях без изключение проникнаха на индийския субконтинент, оставяйки след себе си най-пъстрата расова смес, която някога е съществувала на Урантия. Древна Индия изпълняваше ролята на утайник за мигриращите раси. Някога основата на полуострова беше малко по-лоша, отколкото днес, тъй като значителна част от делтата на Инд и Ганг се появи през последните петдесет хиляди години.

Точка 2. Около 15.000 години преди н.е. ръстът на населението в Туркестан и Иран доведе до първата действително масова миграция на андитите по направление на Индия.
(79:2.4) Приблизително 15. 000 години преди н.е. ръстът на населението в Туркестан и Иран доведе до първата действително масова миграция на андитите по направление на Индия. В течение на повече от петнадесет века тези високоразвити племена идваха през планинските райони на Белуджистан, разпространяваха се в долините на Инд и Ганг и бавно се придвижваха към Деканското плато. Натискът на андитите на северо-запад изтласка много изостанали племена в Бирма и южен Китай, но не в тази степен, която можеше да спаси нашествениците от изчезване като раса.
(79:2.5) Това, че Индия не постигна хегемония в Евразия, се обяснява основно с топографията; натискът от север принуди хората да се преместват на юг, където на ограничената територия на Деканското плато, от всички страни обкръжено с море, плътността на населението продължаваше да нараства. Ако в съседство се намираха свободни земи, изостаналите племена щяха да бъдат изтласкани във всички посоки, а по-съвършената раса щеше да може да постигне високоразвита цивилизация.

Точка 3. Андитите се смеселис народите на Индия образувайки дравидите.
(79:3.1) Обединяването на покорилите Индия андити и туземното население доведе до появата на този смесен народ, който беше наречен дравиди. Ранните и по-чистокръвни дравиди притежаваха огромен културен потенциал, който значително отслабваше с постепенното изтощаване на тяхната андитска наследственост. Именно това обстоятелство предопредели гибелта на цветущата цивилизация на Индия преди почти дванадесет хиляди години. Но притокът на даже това малко количество от кръвта на Адам доведе до забележимо ускоряване на социалното развитие. Тази смесена раса веднага създаде най-разностранната цивилизация от съществуващите тогава на земята.
(79:3.3) Високоразвитата култура и религиозните наклонности на народите на Индия датират от времената на господството на дравидите и отчасти се обясняват с факта, че сифитското духовенство проникна в Индия отначало при нахлуването на андитите, а по-късно - при нашествието на арийците. Монотеизмът, пронизващ религиозната история на Индия, води своето начало от ученията на адамитите от времената на втората Градина.
(79:3.5) Но в продължение на повече от седем хилядолетия, чак до прекратяването на миграцията на андитите, религиозният статут на обитателите на Индия беше много по-висок от общото световно ниво. В този период Индия притежаваше всички предпоставки да стане водеща цивилизация в културен, религиозен, философски и търговски аспект в света. И ако не беше пълното разтваряне на андитите сред народите на юга, може би така и щеше да стане.
(79:3.7) Дравидите бяха един от най-древните народи, започнали да строят градове и да водят широка експортно-импортна търговия - както морска, така и сухопътна. Към 7 000 г. преди н.е. камилските кервани редовно посещаваха далечна Месопотамия; дравидийските мореплаватели пресякоха по каботажния способ Аравийско море, достигайки до градовете на Шумер в Персийския залив, а търговците, търгуващи в Бенгалския залив, достигаха даже Малайзия. От Шумер тези мореплаватели и търговци заимстваха азбуката и изкуството на писмото.

Точка 4. Второто проникване на андитите в Индия стана нахлуването на арийците, продължило почти петстотин години.
(79:4.1) Второто проникване на андитите в Индия стана нахлуването на арийците, продължило почти петстотин години в средата на третото хилядолетие преди Христа. Тази миграция стана завършваща с излизането на андитите от своята родина в Туркестан.

(79:4.2) Ранните арийски центрове бяха разхвърляни по територията на северната част на Индия, особено в нейния северо-запад. Арийците така и не покориха цялата страна и това пропускане стана съдбоносно: поради своята малобройност те се оказаха в уязвимо положение и бяха погълнати от южните дравиди, които впоследствие се разпространиха по целия полуостров, с изключение на хималайските провинции.
(79:4.4) На Гангската равнина арийците и дравидите в края на краищата се смесиха с образуването на високоразвита култура и този център беше впоследствие укрепен от северо-източните пришълци идващи от Китай.
(79:4.7) Когато арийците нахлуха в Индия, те донесоха със себе си своите представи за Божеството - такива, каквито са се запазили във вековните традиции на религиите от втората Градина. Но брахманските свещеници така и не можаха да противостоят на настъплението на езичеството, възникнало при внезапен контакт с изостаналите религиозни възгледи на Деканското плато след изчезването на арийците като раса. Така огромното мнозинство от населението се оказа в оковите на поробващите суеверия, свойствени на примитивните религии; затова Индия така и не можа да създаде високоразвитата цивилизация, която беше набелязана тук в предишните времена.

Точка В. Андитите и жълтата раса на Китай

Точка 1. Множество андити мигрирали в северните центрове на култура в Китай и стимулирали тяхната цивилизация.
(79:7.1) Преди около 15 000 години множество андити преминаваха през превала Ти Тао, заемайки горното течение на на Хуанхъ между китайските селища на провинцията Кансу. Скоро те се придвижиха на изток, в Хенан, където се намираха най-прогресивните селища. Около половината от тези, които проникваха от запад, бяха андонити, другата половина - андити.
(79:7.2) Северните центрове на културата, разположени покрай река Хуанхъ, винаги бяха по-прогресивни, отколкото южните селища, разположени край река Яндзъ. Даже незначителният приток на високоразвити смъртни доведе до това, че за няколко десетилетия селищата, намиращи се покрай Хуанхъ, винаги бяха по-прогресивни, отколкото селищата край река Яндзъ и постигаха предимство пред своите южни братя, което продължава до ден днешен.
(79:7.3) Работата не беше в големия брой Андити и в превъзходството на тяхната култура, а в това, че расовото смесване с тях доведе до появата на по-разностранна раса. Северните китайци придобиха точно толкова андитска наследственост, колкото да се стимулира техния природно способен ум, но недостатъчно, за да се възпламени тяхната неспокойна, изследователска любознателност, която е така характерна за северните бели раси. По-ограниченото привнасяне на андитска наследственост по-малко нарушаваше вътрешната уравновесеност на този сангикски тип.

Точка 2. Отсъствието на стимулиращи опасности и тенденцията на китайците към земеделие довело до поклонение предците и относителен застой.
(79:8.1) Докато червеният човек пострада от прекомерни войни, може смело да се твърди, че забавеното развитие на китайската държава беше обусловено от цялостността на тяхното покоряване на Азия. Китайците притежаваха огромен потенциал за расова солидарност, но тя не можа да се прояви както подобава, тъй като липсваше този устойчив подбуждащ стимул, който се явява постоянната опасност от агресия отвън.
(79:8.2) След покоряването на източна Азия по-древното военно господство постепенно се разпадна - миналите войни бяха забравени. От геройската борба с червената раса останаха само смътни предания за древното състезание с племената стрелци. Китайците бързо преминаха към земеделие, което спомагаше за развитието на миролюбието и това, че населението беше осигурено с година за обработка земя, още повече укрепваше мирния характер на страната.
(79:8.3) Съзнанието за миналите постижения (понастоящем донякъде изтрило се), консерватизма на преобладаващо селскостопанска нация, а също така добре развит семеен живот - всичко това се изля в благоговение пред предците, превръщайки се в такова почитание на хората на миналото, което граничеше с религиозно поклонение. Най-сходно отношение преобладаваше сред белите европейски раси в течение примерно на петстотин години след краха на гръко-римската цивилизация.
(79:8.4) Вярата в „Единната истина“ и поклонението пред нея, в духа на ученията на Салвингтон, никога не умираха напълно; но с течение на времето растящата тенденция да почитат това, което вече е било създадено, напълно затъмни търсенето на нова и по-висока истина. Постепенно вместо от стремежи към неизвестното, геният на жълтата раса започна да се направлява към запазване на известното. Именно тази е причината на застоя на това, което някога представляваше най-бързоразвиващата се цивилизация в света.

Точка 3. Макар, че някои фактори задържали развитието на Китай, било достигнато високо положение на семейството довело до стабилност на китайската култура.
(79:8.5) Около 4 500 година преди новата ера завърши политическото присъединяване на жълтата раса, но към това време вече съществуваше културен съюз на центровете на реките Яндзъ и Хуанхъ. Политическото присъединяване на по-късните племенни групи не мина без конфликти, но общественото мнение както преди се отнасяше отрицателно към войната; поклонението пред предците, разпространението на диалектите и отсъствието на необходимост от военни действия в течение на много хилядолетия превърнаха този народ в крайно миролюбива нация.
(79:8.8) Огромната слабост в поклонението пред предците се заключава в това, че то спомага за развитието на философията, обърната към миналото. При цялата мъдрост, която може да се извлече от миналото, погрешно е то да бъде смятано за единствения източник на истината. Истината е относителна и се развива; тя живее в настоящето, постигайки ново изражение във всяко поколение хора - даже във всеки човешки живот.
(79:8.16) Така древната цивилизация на жълтата раса се запази през вековете. Изминаха повече от четиридесет хиляди години от времето на първите големи успехи на китайската култура и макар че неведнъж движението вървеше назад, в сравнение с другите цивилизации, цивилизацията на синовете на Хан е най-близкият пример за непрекъснат прогрес чак до времената на двадесети век. Белите раси се сдобиха с високо ниво на развитие в техниката и религията, но те никога не надминаха китайците във верността към семейството, груповата етика и личния морал.
(79:8.17) Тази древна култура внесе голям принос в човешкото щастие; милиони хора живяха и умряха, благословени от нейните постижения. От векове тази велика цивилизация почиваше на лаврите на миналото, но именно сега тя се пробужда, за да може отново да види трансценденталните цели на смъртното съществуване, отново да подеме неотслабваща борба за вечен прогрес.

Точка V. Андитска експансия на Запад
(80:0.1) Макар че самият европейски син човек не постигна висока културна цивилизация, той стана тази биологична основа, въз основа на която - при смесването на слелите се с адамитите родове с последващите андитски завоеватели - възникна една от най-способните за създаване на активна цивилизация разновидности, появявали се някога на Урантия от времената на виолетовата раса и нейните андитски приемници.
(80:0.2) Съвременният бял човек обединява запазилите се черти на адамическата раса, смесена със сангикските племена: в някаква степен - с червени и жълти, но основно - със сини. Във всички бели раси тече много от кръвта на изначалните андонити и още повече - на ранните нодити.

Точка А. Андитите в долината на Нил

Точка 1. Адамити и андити основали нодитските центрове на цивилизация в Египет.
(80:1.1) Преди последните андити да бъдат изтласкани от долината на Ефрат, много от техните съплеменници бяха попадали в Европа като пътешественици, проповедници, търговци и воини. В началния период от съществуването на виолетовата раса Средиземноморската падина беше защитена от Гибралтарския проток и Сицилийския мост от сушата. Едни от най-древните морски търговски пътища се появиха на тези вътрешни езера, където синият човек от севера и жителите на Сахара от юга се срещаха с нодитите и адамитите от изток.
(80:1.2) В източната част на средиземноморската падина нодитите основаха едно от най-развитите огнища на своята култура; от тези центрове някои от тях проникваха в Южна Европа, но на първо място - в Северна Африка. Още в дълбока древност широколиките сирийци, появили се от смесването на нодитите с андонити, се заеха с изготвянето на керамика и земеделие, заселили се в постепенно повдигащата се делта на Нил. Освен това те внасяха тук и овце, кози, едър рогат добитък и други домашни животни и внедряваха значително усъвършенствани методи за металообработка, центърът на която в онези времена беше Сирия.
(80:1.3) В продължение на повече от тридесет хиляди години обитателите на Месопотамия пристигаха в Египет в нескончаем поток, като донасяха със себе си своето изкуство и култура и обогатяваха културните традиции на долината на Нил. Но проникването на многобройните народи в Сахара изключително много отслаби древната цивилизация на Нил и преди около петнадесет хиляди години културното ниво на Египет се спусна до своето най-ниско ниво.
(80:1.4) Но в предшестващите времена почти нищо не възпрепятстваше миграцията на адамитите на запад. Сахара представляваше открити пасбища земя, населени със скотовъди и земеделци. Жителите на Сахара никога не се занимаваха с производство, никога не построиха градове. Тази индигово-черна група

притежаваше голям дял наследственост от изчезналите зелена и оранжева раси. При все това тя успя да получи малко виолетова кръв преди подемът на сушата и изменението на посоката на влажните ветрове да разпръснат остатъците от тази процъфтяваща и миролюбива цивилизация.

Точка 2. След завършване миграцията на андитите от Месопотамия, Египет стана център на най-прогресивната земя.
(80:6.1) От времето на завършващата миграция на андитите се извърши упадък на културата в долината на Ефрат и основният център на цивилизацията се премести в долината на Нил. Египет стана приемник на Месопотамия като център на най-прогресивната група на Земята.
(80:6.2) Долината на Нил започна да страда от наводнения малко преди на тях да се натъкнат долините на Месопотамия, но със значително по-малки загуби. Тези първоначални трудности с лихва се компенсираха от непрекъснатия приток на андитски преселници, затова изглеждаше, че културата на Египет - в действителност заимствана от ефратския регион, се е откъснала напред. Но в 5-то хилядолетие преди н.е., в периода на наводненията в Месопотамия, в Египет обитаваха седем различни групи. Всички те, освен една, бяха излезли от Месопотамия.
(80:6.3) Последното масово преселение на андити от долината на Ефрат беше голям успех за Египет, където се появиха много талантливи художници и занаятчии. Тези андитски занаятчии се оказаха в привични за себе си условия, тъй като те добре познаваха речния живот с неговите наводнения, иригационни работи и засушливи периоди. Благодарение на защитеното разположение на долината на Нил те много по-рядко се подлагаха на набези и нападения на врагове, отколкото по бреговете на Ефрат. Те съществено обогатиха изкуството металообработка на египтяните. Тук вместо черноморска руда те използваха желязната руда на планината Синай.

Точка 3. Андитите построили първите каменни строежи на Египет.
(80:6.4) В дълбока древност египтяните сведоха своите градски божества в сложен национален пантеон. При тях се появи обширна теология и също толкова обширно, но обременително жречество. Няколко различни вожда се опитваха да възродят древните религиозни учения на сифитите, но тези усилия бързо претърпяха неуспех. Андитите построиха първите каменни строежи в Египет. Първата и най-съвършена от каменните пирамиди беше издигната от Имхотеп, гениалния андитски архитект, по време на неговото пребиваване на поста премиер-министър. Дотогава зданията се строяха от тухли и макар че вече в различни части от света вече се появиха каменни строежи, тази пирамида стана първото подобно съоръжение в Египет. Но от времето на този велик архитект строителното изкуство неотклонно западаше.

Точка Б. Адамитите и синята раса

Точка 1. Географическите условия и привлекателноста в сексуално отношение на виолетовата и синя раси станали причина за миграция на адамитите в Европа.
(80:1.5) Мнозинството човешки раси получиха известен дял кръв от Адам, но едни получиха повече, други - по-малко. Смесените раси на Индия и тъмнокожите народи на Африка не привличаха адамитите. Те биха могли широко да се смесват с червения човек, ако той не живееше в далечна Америка; те се отнасяха добре към жълтия човек, но и той обитаваше в труднодостъпните региони на Азия. Затова, подбуждани от страстта към приключения, алтруизма или изтласквани от долината на Ефрат, те напълно естествено избираха съюз със сините раси на Европа.
(80:1.6) Синият човек, господстващ в това време в Европа, нямаше религиозни обичаи, които да отблъскват ранни преселници-адамити, и в сексуално отношение виолетовата и синя раси взаимно и силно се привличаха. Най-добрите от сините хора смятаха за чест да установят брачни отношения с адамитите. Всеки син мъж се стремеше да стане толкова умел и артистичен, за да завоюва любовта на адамитска жена, а висшето желание на сините жени беше да се сдобият с разположението на адамитски мъж.
(80:1.7) Постепенно тези мигриращи синове на Едем се обединиха с висшите типове синя раса, като укрепиха тяхната култура и едновременно с това безжалостно изтребиха останките от неандерталските племена. Този метод на расово смесване, в съчетание с унищожението на низшите генотипове, доведе до появата на над десет силни и прогресивни групи високоразвити сини хора, една от които вие нарекохте кроманьонци.
(80:1.8) По силата на тези и други причини, сред които не последно значение имат благоприятните направления на миграция, първите вълни месопотамска култура, с редки изключения, си проправяха път само към Европа. Именно тези обстоятелства създадоха предпоставки за появата на съвременната европейска цивилизация.

Точка 2. Изчезването на гибралтарския провлак и сицилийския мост суша било предизвикано от земетресения, станалото велико затопляне, помогнало на миграцията на адамитите в Европа.
(80:2.4) Приблизително в това време, когато ставаха тези климатични изменения, Англия се отдели от континента и Дания се издигна от водата, докато протокът Гибралтар, защитаващ западния басейн на Средиземноморието, рухна в резултат от земетресения, което доведе до бързо повишаване на водата в това вътрешно езеро до нивото на Атлантическия океан. Скоро сицилийският мост суша потъна, превръщайки Средиземноморския басейн в едно компактно море и съединявайки го с Атлантическия океан. Тази природна катастрофа предизвика потопяване на голям брой селища и доведе до най-големия брой човешки жертви в цялата световна история на наводненията.
(80:2.5) В резултат от потопяването на Средиземноморския басейн веднага се скъси придвижването на адамитите в западна посока; заедно с това голям наплив обитатели на Сахара ги принудиха да търсят път, по който тяхното растящо население би могло да замине на север и изток от Едем. Докато се придвижваха на север от долините на Тигър и Ефрат, потомците на Адам се натъкнаха на горните прегради и на разширилото се Каспийско море. И в продължение на много поколения адамитите ловуваха, пасяха добитъка и обработваха земята около своите селища, разхвърляни по цял Туркестан. Постепенно този величествен народ разширяваше своята територия, проникайки в Европа. Но този път адамитите навлязоха в Европа от изток и откриха, че културата на синия човек изостава с хилядолетия от културата на Азия, тъй като този регион нямаше практически никакви връзки с Месопотамия.

Точка В. Андитските нахлувания в Европа

Точка 1. Извършени бяха седем основни нахлувания.
(80:4.1) Макар че придвижването на андитите в Европа ставаше като непрекъснат поток, извършени бяха седем основни нахлувания; последните андити пристигаха отгоре, на три големи вълни. Някои от тях достигнаха Европа чрез островите в Егейско море и долината на Дунав, но повечето по-ранни и чистокръвни родове мигрираха в Северозападна Европа по северния път - през пасбищните земи на Волга и Дон.
(80:4.2) Между третото и четвъртото нашествия една андитска орда, тръгнала от Сибир и преминавайки руските реки и Балтика, нахлу в Европа от север. Тя беше веднага асимилирана от северните андитски племена.

Точка 2. Адамитите се отличаваха с миролюбие, нодитите - с войнственост.
(80:4.3) Първите разпространения на по-чистокръвната виолетова раса бяха далеч по-мирни, отколкото нахлуванията на техните агресивни и стремящи се към завоевания андитски потомци. Адамитите се отличаваха с миролюбие, нодитите - с войнственост. Съюзът на тези две раси, впоследствие смесили се със сангикските племена, доведе до появата на умелите, напористи андити, които водеха истински завоевателни войни.

Точка 3. Конят беше важен еволюционен фактор в завоюванията на андитите.
(80:4.4) Но именно конят беше този еволюционен фактор, който доведе до господството на андитите на Запад. Конят даваше на разселващите се андити ново предимство - мобилността, което позволи на последните групи андитски ездачи бързо да заобиколят Каспийско море и да се разпространят по цяла Европа. Всички предишни вълни от андити се придвижваха така бавно, че обикновено се разпадаха на голямо разстояние от Месопотамия. Последните вълни се преместваха с такава скорост, че достигнаха Европа като цялостни групи, запазвайки висока култура.
(80:4.5) В течение на десет хиляди години обитаемият свят, освен Китай и района на р. Ефрат, се сдоби с крайно ограничен културен прогрес, но през шестото и седмото хилядолетия преди Христа се появиха безжалостните андитски ездачи. Заедно със своето придвижване на запад през руските равнини, поглъщайки най-добрите елементи на синята раса и унищожавайки по-лошите, те се превърнаха в единна нация. Те бяха предци на така наречените нордически раси - праотците на скандинавските, германски и англосаксонски народи.
(80:4.6) Измина немного време и най-добрите сини родове бяха напълно погълнати от андитите по цялата територия на Северна Европа. Само в Лапландия (и до някаква степен в Бретан) по-древните андонити можаха поне в някаква степен да запазят своята индивидуалност.

Точка 4. Племената на Северна Европа постоянно се усъвършенстваха с андитите, но синия човек на юг се съпротивляваше.

(80:5.1) Северноевропейските племена постоянно укрепваха и се усъвършенстваха за сметка на непрекъснатия приток на преселници от Месопотамия, пристигащи от Туркестан и регионите на Южна Русия, и когато последните вълни андитски ездачи преминаха по Европа, тук вече имаше повече хора с андонитска наследственост, отколкото в целия останал свят.
(80:5.2) В течение на три хилядолетия военният център на северните андити се намираше в Дания. От този център една след друга идваха вълните на завоевателите, в които оставаше все по-малко андитска кръв и които ставаха все по-светлокожи, тъй като в продължение на векове се извърши окончателно смесване на месопотамските завоеватели с покорените народи.
(80:5.3) Макар че синият човек беше асимилиран на север и в края на краищата отстъпи пред проникналите на юг бели ездачи, придвижващите се племена на смесената бяла раса срещнаха упорита и продължителна съпротива от страна на кроманьонците. Но превъзхождащият интелект и постоянното попълнение на биологичния резерв им позволиха да изтрият по-древната раса от лицето на Земята.

Точка 5. Решаващите сражения между белите и сини хора станаха в долината на Сома.
(80:5.4) Решаващите сражения между белите и сини хора станаха в долината на Сома. Тук най-добрите представители на синята раса яростно се сражаваха с придвижващите се на юг андити и в продължение на повече от 500 години кроманьоидите успешно защитаваха своите територии, преди да отстъпят на превъзхождащата военна стратегия на белите завоеватели. Тор - победоносният командващ северните армии, в решаващата битка на Сомма стана герой на белите северни племена и по-късно беше почитан от някои от тях като бог.

Точка 6. Търговия, смесени бракове, унищожаване на по-слабите завършило покоряването на синия от белия човек.
(80:5.5) Другите цитадели на синия човек се задържаха най-дълго в Южна Франция, но последната значителна военна съпротива беше потушена на Сома. По-нататъшните завоевания спомогнаха за разпространяването на търговията, за изключителната плътност на населението в долините на реките и за непрекъснати смесени бракове с най-добрите, заедно с безжалостно унищожаване на по-слабите.
(80:5.6) Когато съветът на старейшините на андитското племе решаваше, че пленник с по-ниско ниво е негоден, те, изпълнявайки сложен обряд, го предаваха на жреците-шамани, които го отвеждаха до реката и извършваха ритуала на посвещаването в „щастлив задгробен живот“ - смъртоносно потапяне във водата. Така завоевателите на Европа унищожаваха всички племена, които срещаха на своя път и които не се поддаваха на бърза асимилация - така дойде бързият край на синята раса.

Точка 7. Наследство на синия кроманьоид.
(80:5.7) Синият кроманьоид се превърна в биологичен фундамент на съвременните европейски раси, но той оцеля само в състава на последващите по-силни завоеватели, завладели неговите родни земи. Синият човек предаде на белите европейски народи чувството за хумор и творческото въображение, придобити от андитите. Този съюз на сините хора с андитите, в резултат на който се появиха северните бели раси, веднага доведе до снижаване нивото на андитската цивилизация - задръжка, която носеше временен характер. В крайна сметка скритото превъзходство на тези северни варвари се прояви и достигна до своята кулминация в съвременната европейска цивилизация.

Точка Г. Андитите на средиземноморските острови

Точка 1. Блестящото племе на андитите мигрира на Крит, а потомъци на Адамсон мигрирали в Гърция.
(80:7.2) Около 12 000 години преди н.е. блестящото племе на андитите мигрира на Крит. Това беше единственият остров, където на толкова ранен етап се засели толкова изтъкната група и изминаха почти две хиляди години преди потомците на тези мореплаватели да се разпространят на съседните острови. Това бяха теснолики и ниски на ръст андити, смесили се с ванитската клонка на северните нодити. На ръст всички те бяха под метър и осемдесет сантиметра и техните по-големи и храбри събратя буквално ги изтласкаха от континента. Преселилите се на Крит андонити бяха изкусни текстилци, металурзи, грънчари, каменоделци и строители на водопроводи. Те владееха писмото и се занимаваха със скотовъдство и земеделие.
(80:7.3) Почти две хиляди години след колонизацията на Крит групата едри потомци на Адамсон достигна северните острови на Гърция, извършвайки почти пряк преход от своята високопланинска родина, намираща се на север от Месопотамия. Тези прародители на гърците ги заведе на запад Сато - пряк потомък на Адамсон и Ратта.

(80:7.4) Тази група, която окончателно се установи в Гърция, се състоеше от триста и седемдесет и пет отбрани и високоразвити хора, представители на завършващия период на втората цивилизация на адамсонитите. Тези далечни потомци на Адамсон носеха в себе си най-ценните за своето време генотипи на формиращите се бели раси. Те притежаваха висок интелект и във физическо отношение представляваха най-красивите хора от времената на първия Едем.
(80:7.5) Скоро Гърция и островите в Егейско море станаха приемници на Месопотамия и Египет като западен център на търговия, изкуство и култура, но така, както и в Египет, практически цялото изкуство и наука на егейския свят възникнаха в Месопотамия, с изключение на културата на предшествениците гърци - адамсонитите. Цялото изкуство и гений на гърците са пряко наследство на потомците на Адамсон, първия син на Адам и Ева и неговата необикновена втора жена - пряка потомка на чистокръвните нодити, членове на персонала на Принц Калигастия. Затова не е чудно, че съгласно морфологическите предания на гърците те са произлезли непосредствено от богове и свръхчовешки същества.

Точка 2. Произход на култът към майката.
(80:7.6) Егейският регион премина през пет ясно изразени културни периода, всеки от които се отличаваше с по-малка духовност от предишния. И скоро след последната славна ера на изкуството загина под товара на бързо размножаващите се и посредствени потомци на дунавските роби, доставени от по-късни поколения гърци.
(80:7.7) Именно през тази епоха култът към майката сред потомците на Каин достигна най-голямо разпространение на Крит. Този култ прославяше Ева, на която се покланяха като на „великата майка“. Изображенията на Ева бяха навсякъде. По цял Крит и Мала Азия бяха издигани публични светини. Култът към майката просъществува чак до идването на Христос и по-късно влезе в ранното християнство под формата на прославяне и поклонение пред Мария - земната майка на Иисус.

Точка 3. Независимо на притока низши народи, цивилизациите на Кипър и в Северна Африка подобрили адитите, дошли от Месопотамия.
(80:7.9) Към 5-то хилядолетие преди н.е. трите най-чистокръвни разновидности на потомците на Адам обитаваха в Шумер, Северна Европа и Гърция. Цяла Месопотамия бавно се израждаше поради притока на смесени и по-тъмни раси, които проникваха от Аравия. И идването на тези низши племена още повече спомагаше за разсейването на биологичния и културен остатък от андитите. От цялата територия на плодородния полумесец най-деятелните групи се устремяваха на запад, към островите. Тези преселници отглеждаха както зърно, така и зеленчуци и те доведоха със себе си домашни животни.
(80:7.10) Около 5 000 г. преди н.е. множество прогресивни месопотамци напуснаха долината на Ефрат и се заселиха на остров Кипър; след около две хилядолетия тази цивилизация беше изтрита от лицето на земята от ордите северни варвари.
(80:7.11) Още една голяма колония възникна в Средиземноморието недалеч от мястото, където по-късно се появи Картаген. От Африка много андити се преместиха в Испания. По-късно те се смесиха в Швейцария със своите братя, които по-рано се преселиха в Италия от островите в Егейско море.

Точка 4. Гърците бяха велики учители и художници, търговци, но и колонизатори.
(80:7.13) Гърците бяха не само велики учители и художници - те бяха и най-големите в света колонизатори. Преди да бъдат сломени от наплива на посредственост, погълнала съответно тяхното изкуство и търговия, те съумяха да основат на запад от Гърция такъв брой от аванпостовете на културата, че много от тези постижения на ранната гръцка цивилизация се запазиха сред по-късните народи на Южна Европа и немалко смесени потомци на адамсонитите се оказаха в състава на племената, прилежащи на континенталните региони.

Точка Д. Дунавските андонити
Северните и южните андити били разделени андонити, разселени по централна и юго-източна Европа.
(80:8.1) От долината на Ефрат андитските племена мигрираха на север от Европа, където се смесиха със синия човек, и на запад, в Средиземноморския регион, където те се сляха с остатъците от смесената раса, появила се от обединяването на жителите на Сахара с южните сини хора. Тези две разклонения на бялата раса бяха и си остават разделени от голямо пространство, населено с широколики планинци - останки от андонитски племена, отдавна обитаващи в тези централни региони.
(80:8.2) Тези потомци на Андон бяха разсеяни в по-голямата част от планинските региони на Централна и Югоизточна Европа. Често те се попълваха с преселници от Мала Азия, където обитаваха много андонити. Древните хети произхождаха непосредствено от дадената разновидност на андонитите; бледата кожа и широките лица бяха типични признаци за тази раса. Такава кръв течеше и в жилите на предшествениците

на Авраам, с което в значителна степен се обяснява характерната външност на неговите по-късни еврейски потомци, които макар че притежаваха култура и религия, наследени от андонитите, говореха на съвсем различен език. Този език определено беше андонитски.
(80:8.3) Племената, които поставяха своите домове на колове или дървени малки скелета по бреговете на италианските, швейцарски и южноевропейски езера, принадлежаха към разширяващите се граници на своите миграции с африканци, егейци и особено - с дунавци.
(80:8.4) Дунавците бяха андонити - фермери и скотовъди, проникнали в Европа през Балканския полуостров, и бавно се придвижваха на север, по долината на Дунав. Те изготвяха керамични изделия и обработваха земята, предпочитайки да живеят в долините. Най-северното селище с дунавци се намираше на мястото на белгийския град Лиеж. Тези племена бързо деградираха с отдалечаване от центъра и от източника на своята култура. Най-добрите керамични изделия бяха изготвени в древните селища.
(80:8.5) Под въздействието на критските мисионери в дунавците се появи култ към майката. По-късно тези племена се смесиха с групите на андонитските мореплаватели, които се добираха по вода на лодки от крайбрежието на Мала Азия и изповядваха същата религия. Така още на ранния етап значителна територия от Централна Европа беше заселена с тези смесени типове широколики бели раси, които се придържаха към култа към майката и изпълняваха религиозен обряд по кремиране на покойниците, тъй като - по своя обичай, последователите на този култ изгаряха телата на умрелите в каменни строежи.

Точка Е. Три бели раси.

Точка 1. Произход, природа и разпространение на три бели раси.
(80:9.1) Към завършването на андитските миграции расовите смесвания в Европа доведоха до образуване на трите големи бели раси:
(80:9.2) **1. Северната бяла раса.** Тази така наричана нордическа раса беше образувана основно от сини хора и андити, но покрай това съдържаше значителен процент авдонитска кръв, наред с по-малкия дял на червена и жълта сангикска кръв. Така северната бяла раса обхвана четирите най-желателни разновидности хора. Но най-голям процент наследственост беше получен от синия човек. Типичният ранен нордически тип се отличаваше с тясно лице, висок ръст и светли коси, но тази раса вече отдавна и напълно се смеси със всички разновидности бели хора.
(80:9.3) Първобитната култура на Европа, с която се сблъскаха нахлулите нордически племена, представляваше културата на регресиращите дунавци, смесени със синия човек. Датско-нордическата и дунавско-андонитската култури се срещнаха и сляха на Рейн, свидетелство за което е наличието на две расови групи в съвременна Германия.
(80:9.4) Нордическите народи продължаваха да водят търговия с кехлибар от своите селища на Балтийското крайбрежие, организирайки широки търговски връзки с кръглоликите обитатели на долината на Дунав през превала Бреннер. Разширяването на контактите с дунавците доведе тези северняци до култа към майката и в течение на няколко хилядолетия кремирането на покойниците беше практически повсеместно по цяла Скандинавия. Именно затова вместо останките на ранните бели раси в погребенията, които се срещат по цяла Европа, намирате само пепел в каменни и глинени урни. Освен това тези бели хора строяха жилища: те никога не се заселваха в пещери. С това се обяснява защо съществуват така малко следи от ранната култура на белия човек, макар че свидетелствата на предшестващата кроманьонска култура добре се запазиха на тези места, където те се оказваха погребани в пещери и гроти. Като че ли за час на мястото на съществуващата в Северна Европа първобитна култура на регресиращите дунавци и сини хора дойде значително превъзхождащият ги бял човек.
(80:9.5) **2. Централната бяла раса.** Макар че членовете на тази група носят в себе си чертите на синята и жълта раса, а също и на андитите, те са предимно андонити. Това са широколики, смугли и набити хора. Подобно на клин, широката основа на който остана в Азия, а острието проникна в Източна Франция, те навлязоха между нордическите и средиземноморски раси.
(80:9.6) В продължение на почти 20 000 години андитите продължаваха да изтласкват андонитите все по-далеч на север от Централна Азия. Към 3 000 година преди н.е. усилването на засушливостта на климата ги принуди да се върнат в Туркестан. Придвижването на андонитите на юг продължаваше повече от хиляда години, в течение на които те заобиколиха от двете страни Каспийско и Черно море и проникнаха в Европа през Балканите и Украйна. В това нахлуване участваха останалите групи от потомците на Адамсон, а също така и по време на неговия втори етап - значителен брой ирански андити и много потомци на сифитски свещеници.
(80:9.7) Към 2 500 г. преди н.е. настъпващите в западно направление андонити достигнаха Европа. Тези варвари, пристигнали от хълмистите райони на Туркестан, завладяха цяла Месопотамия, Мала Азия и басейна на Дунав, което доведе до най-сериозния и продължителен от случилите се до това време упадъци

на културата. Агресорите придобиха характерните андонически черти на централноевропейските раси, които оттогава запазват типично алпийски черти.
(80:9.8) **3. Южната бяла раса.** Тъмнокосата средиземноморска раса беше образувана от андитите и сините хора с по-малък, отколкото на север, примес на андоническа кръв. Тази група също така усвои значителен дял вторична сангикска кръв, привнесена от жителите на Сахара. В по-късни времена южната клонка на бялата раса получи приток на силни андитски елементи от източното Средиземноморие.
(80:9.9) При все това разселването на андитите покрай средиземноморското крайбрежие стана едва във времената на големите нахлувания на чергари през 2 500 година преди нашата ера. В тези векове след завладяването от чергарите на източното Средиземноморие сухопътните превозвания и търговия почти напълно се прекратиха, в резултат на което настъпи бурно развитие на морските съобщения и търговия; преди четиридесет и пет столетия морската търговия в Средиземноморието процъфтяваше. Развитието на мореплаването доведе до стремително разпространение на потомците на андонитите по цялата крайбрежна територия на Средиземноморския басейн.
(80:9.10) Тези расови смесвания легнаха в основата на южноевропейската раса - най-смесената от всичките. Оттогава в тази раса се появиха нови черти, привнесени на първо място от синьо-жълто-андитските народи на Аравия. Фактически тази средиземноморска раса е толкова широко смесена с окръжаващите я народи, че е практически неразличима като самостоятелен тип, но като цяло нейните членове са с нисък ръст, тесни лица и тъмни коси.

Точка 2. Вследствие дългите смесвания би било заблуждение да се класифицират белите раси като нордически, алпийски и средиземноморски.
(80:9.15) Но би било заблуждение да се класифицират белите раси като нордически, алпийски и средиземноморски. Оттогава станаха твърде много расови смесвания, за да бъде възможна подобна класификация. Някога съществуваше достатъчно определено деление на белите раси на такива класи, но поради широките взаимни смесвания сега вече е невъзможно с някаква яснота да се определят тези различия. Още през 3 000 година преди н.е. древните социални групи бяха от една раса не повече, отколкото днешните обитатели на Северна Америка.

Точка VI. Смесени раси

Точка А. Класификация на съвременните раси

Точка 1. Човешките раси днес са резултат от многократни смесвания на петте основни разновидности на човешките раси на Урантия.
(81:4.1) Приближавайки се към началото на историческия период, виждаме, че цяла Евразия, Северна Африка и островите в Тихи океан са заселени със смесени човешки раси. Тези съвременни раси се появиха в резултат от многократни смесвания на петте основни разновидности на човешките раси на Урантия.

Точка 2. Характеристики на основните човешки раси на Урантия.
(81:4.2) Всяка урантийска раса се отличаваше с някои характерни физически характеристики. Адамитите и нодитите бяха теснолики, андонитите - широколики. Сангикските раси бяха кръглолики, а жълтият и синият човек - по-близо до широколиките типове. При смесването с андонитите представителите на синята раса ставаха определено широколики. Вторичните сангикски раси бяха кръглолики до теснолики.

Точка 3. Пет основни човешките раси.
(81:4.3) Макар че тези пропорции на черепа са полезни при определянето на расовия произход, много по-надежден критерий е скелетът като цяло. На ранния етап на еволюцията на урантийските раси съществуваха пет изначални типове строеж на скелета:
(81:4.4) **1.** Андоничен - коренните обитатели на Урантия.
(81:4.5) **2.** Първичен сангикски - червената, жълта и синя раси.
(81:4.6) **3.** Вторичен сангикски - оранжевата, зелена и индигова раси.
(81:4.7) **4.** Нодити - потомците на далматийците.
(81:4.8) **5.** Адамити - виолетовата раса.

Точка 4. Строеж на скелета на лапландците и ескимосите е близо до коренния андитски тип.
(81:4.9) Предвид широкото взаимопроникване на тези пет основни групи постоянните смесвания се изразяваха в тенденция към преобладаването на сангикската наследственост, доминираща андонитския тип. Лапландците и ескимосите се появиха в резултат от смесването на андонитите със сините сангикски раси.

Строежът на техния скелет е най-близо до коренния андитски тип. Но адамитите и нодитите дотолкова се смесваха с другите раси, че могат да се определят само като обобщен европеиден тип.

Точка 5. Изучаването на скелета показва, че в настоящето време човечеството се подразделя на три класа:
(81:4.10) Затова като цяло - извличайки от земята човешките останки от последните двадесет и пет хиляди години, ще бъде невъзможно със сигурност да се отличат петте изначални типа. Изследванията на строежа на скелета ще покажат, че понастоящем човечеството се подразделя приблизително на три класа:
(81:4.11) **1. Европеиден***:* андитски вариант на смесване на нодитите с адамити, видоизменен от първичните и (някои) вторични сангикски примеси и съществено привнасяне на андоническа кръв. В тази група влизат западните бели раси наред с някои индийски и урало-алтайски народи. Обединяващ фактор за тази група е голямата или малка пропорция андитска наследственост.
(81:4.12) **2. Монголоиден***:* първичен сангикски тип, включващ изначалните червена, жълта и синя раси. Към тази група се отнасят китайците и американдите. В Европа монголоидният тип беше видоизменен от смесването с вторичните сангикски раси и андонитите и в още по-голяма степен - от привнасянето на андитската кръв. В тази класификация влизат малайците и другите народи на Индонезия, макар че те съдържат висок процент от вторичните сангикски раси.
(81:4.13) **3. Негроиден***:* вторичен сангикски тип, изначално включващ оранжевата, зелена и индигова раси. Негрите са най-добър пример за този тип, който се среща по цяла Африка, Индия и Индонезия, където обитаваха вторичните сангикски раси.

Точка 6. Сега в света няма чисти раси.
(82:6.1) Сега в света няма чисти раси. От числото на изначалните еволюционни цветни раси в света се запазиха само две - жълтата и черната, но и тя включва в себе си много от кръвта на изчезналите цветни народи. Макар че така наричаната бяла раса основно произлезе от древния син човек, тя в по-голяма или по-малка степен е смесена с всички раси, което в значителна степен е вярно и за червения човек в Америка.

Точка 7. Три бяха първични и три вторични човешки раси.
(82:6.2) От шестте цветни сангикски раси три бяха първични и три вторични. Макар че първичните раси - синя, червена и жълта, в много отношения превъзхождаха трите вторични, не следва да се забравя за това, че в тези вторични раси имаше много привлекателни черти, които можаха съществено да подобрят първичните раси, ако съществуваше възможност да асимилират по-добрите генотипи на вторичните.

Точка Б. Фактори, които са повлияли на развитието на цивилизацията

Точка 1. Влияние на климатичните и геологическите изменения на ранните миграции.
(81:1.2) Именно епохалните климатични и геоложки изменения в Северна Африка и Западна Азия сложиха край на ранните миграции на адамитите, преграждайки им пътя от Европа поради разширяване на Средиземно море и изменяйки направлението на миграциите северно и източно в Туркестан. Към времето на завършването на тези подеми на сушата и свързаните с тях климатични изменения, приблизително преди 15 000 години до нашата ера, цивилизацията в цял свят беше в задънена улица, ако не се смятат културната закваска и биологическите резерви на андитите, които както преди бяха ограничавани от планините на азиатския изток и разрасналите се гори на европейския запад.

Точка 2. Климатическите изменения заставили човека да смени лова със скотоводство и земеделие.
(81:1.3) На климатичната еволюция предстоеше да завърши това, което се оказа не по силите на всички останали фактори: да застави евразийския човек да смени лова с по-прогресивни занимания - скотовъдството и земеделието. Еволюцията може да е бавна, но тя е невероятно ефективна.

Точка 3. Търговеца и изследователя направиха повече за развитието на цивилизацията, отколкото останалите фактори.
(81:3.7) Пътешестващият търговец и странстващ изследовател направиха повече за развитието на цивилизацията от този исторически период, отколкото всички останали фактори, взети заедно. Към движещите сили за разпространение на културата се отнасяха и военните завоевания, колонизацията и мисионерската дейност на последващите религии, но всички те имаха второстепенно значение в сравнение с търговските връзки, които винаги се ускоряваха благодарение на бързото развитие на занаятите и приложните науки.